

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 29. října 1926
č. j. R I 835/26.*) Pošva.

Jde-li jen o mylné označení opravného prostředku, dlužno jej vyříditi podle jeho pravé povahy. — Usnesení odvolacího soudu o důvodu zmatečnosti, učiněné podle § 473 c. ř. s., nepozbývá povahy své tím, že bylo pojata do písemného rozsudku druhé stolice. — K výkladu na § 7 odst. 2. zák. o ochraně nájemníků.
Kdy jest odevzdána jízďárna k užívání.

Žalobě jízdeckého klubu v K. V. proti P. T. toho obsahu, že žalovaný je povinen odevzdati nájemní předměty v jeho držení jsoucí, a sice vyklizenou městskou jízďárnu, ihned žalobci pod exekucí, bylo ve všech stolicích vyhověno.

Důvody nejvyššího soudu:

Předeslati dlužno, že podle § 261 odst. 3. c. ř. s. lze výrok první stolice o přípustnosti právního pořadu, byl-li tento výrok pojat do rozhodnutí o hlavní věci, vzíti v odpor toliko opravným prostředkem, jenž jest dán pro rozhodnutí v hlavní věci. Žalovaný podal sice do rozsudku první stolice opravný prostředek v jediném spise, ale onu jeho část, v níž napadl rozhodnutí první stolice o přípustnosti pořadu práva, nazval rekursem. Jestliže odvolací soud byl toho názoru, že žalovaný nevolil zúmyslně nepravý prostředek, nýbrž že jde jen o mylné označení, a vyřídil-li jej podle pravé jeho podstaty, nelze o vadnosti řízení podle § 503 č. 2. c. ř. s. mluvit. Zejména není tímto postupem ublíženo straně žalované.

Podle § 473 c. ř. s. jest o odvolání, pokud v něm napadeno jest rozhodnutí první stolice pro zmatečnost, rozhodnouti pouhým usnesením. Toto rozhodnutí nepozbude své povahy jako usnesení ani tím, že pojata bylo do písemného rozsudku druhé stolice. Jelikož pak v tomto sporu jsou tu souhlasná usnesení obou soudů nižších stolic o přípustnosti pořadu práva, není již podle § 528 c. ř. s. další opravný prostředek přípustný. Bylo proto dovolání — správně dovolací rekurs — pokud se opět touto otázkou obírá, jako nepřípustný odmítnouti. Tím odbyt jest dovolací důvod č. 1 § 503 c. ř. s.

Dovolatel shledává vadnost odvolacího řízení v tom, že

*) Poznámka zasilatelova: Viz rozhodnutí n. s. ze 14. března 1922 R I 295/22 č. 1546 Sb. n. s., z 21. června 1922 R I 721/22 č. 1730 Sb. n. s. a z 8. dubna 1924 R II 95/24 č. 3696 Sb. n. s. V praxi pravidlem rozhoduje se v řízení nesporném.

nebyly provedeny důkazy o jeho poměru k J. A. Ale i dovolací soud sdílí názor odvolacího soudu, že okolnosti tyto jsou pro tento spor nezávažny. Rovněž nerozhodno jest, zda vůči J. S. bude rozsudek v tomto sporu vydaný podle § 568 c. ř. s. účinný čili nic.

V rámci dovolacího důvodu § 503 č. 3. c. ř. s. brojí dovolatel vlastně jen proti právnímu závěru odvolacího soudu, totiž, zda ze zjištěných okolností lze dospěti k úsudku, že jízďárna byla žalobcem žalovanému — formálně — odevzdána. V podstatě jde tu o dovolací důvod č. 4. téhož paragrafu.

I po právní stránce jest věc správně posouzena. Dovolací soud především přejímá právní závěr, jež soudové nižších stolic učinili z okolností jimi zjištěných, že nešlo v poměru mezi spornými stranami o jednání na oko. Stačí v tomto směru dovolatele odkázati na správné důvody napadených rozhodnutí, čímž vyřízena jest námitka nedostatku pasivní legitimace.

Jak ze skutkového základu, soudy nižších stolic zjištěného, jest patrné, byla tu jednak smlouva podle § 1090 obč. zák. mezi obcí K. V. a žalobkyní, která měla podle výslovné úmluvy končiti dne 31. prosince 1925, jednak smlouva podle § 1098 obč. zák. mezi spornými stranami, která rovněž podle výslovné úmluvy stran měla končiti týmž dnem. Dovolatel obírá se v dovolání předpisy § 2 odst. 3, 7, 30 a 31 č. 3. zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, č. 48. Sb. zák. a nař. Ale otázky dovolatelem přetřásané netřeba vůbec řešiti. Jest sice v § 7 cit. zákona stanoveno, že účinnost předpisu § 1—6 téhož zákona nemůže býti vyloučena neb obmezena úmluvou stran. Ale tomuto předpisu § 7 jest rozuměti tak, že při ujednání smlouvy nelze účinně obmeziti smlouvu na dobu předem určenou, ale není tím stranám bráněno, aby kdykoliv později svou srovnalou vůlí zrušily trvající již poměry nájemní nebo podnájemní.

V tomto sporu žalovaný sám tvrdil, že ve smlouvě mezi ním a žalobcem sjednané bylo mu vyhrazeno pro případ skončení poměru smluvního — přednostní — právo pachtovní, podle něhož byl žalobce povinen, aby předem jemu ponechal další používání jízďárny za stejných podmínek, jaké jiní uchazeči nabízeli, a že on tohoto práva užil. Tím sám doznal, že původní poměr smluvní byl za souhlasu obou stran ukončen a že šlo nadále jen o výkon onoho přednostního práva pachtovního. Bylo věcí jeho, aby, mínil-li snad pro sebe něco dovozovati z předpisu § 2 odst. 3. cit. zákona, dal tomu výraz. Ale žalovaný tak neučinil, naopak, když mu žalobce dopisem ze dne 15. ledna 1926 sdělil, že se nevzpírá s ním smlouvu za nových podmínek na

další rok zase ujednati, dopisem ze dne 18. ledna 1926 pouze vyhýbavě — nač již odvolací soud klade důraz — odpověděl: . . . sděluji s Vámi, že nejsme s to, abychom splnili pachtovní podmínky Vámi stanovené, aniž bychom však slibem sjednali závazky ohledně podrobnosti smlouvy, jež má býti podepsána. -- Nelze přehlédnouti, že žalovaný tento dopis psal dne 18. ledna 1926, ač mu již 3 dni před tím byla přítomná žaloba doručena jejímž podáním, jako soudové nižších stolic správně dovozují, zamezeno bylo prodloužení původní smlouvy podle § 569 c. ř. s.

Žalovaný brání se proti žalobnímu nároku také tvrzením, že prý mu jízďárna vůbec nebyla odevzdána. Ale již oba soudové nižších stolic ze zjištěných okolností — správně po právní stránce — dovodili, že jízďárna byla žalovanému pro rok 1925 odevzdána ve smluvní užívání tím, že bylo dopuštěno, aby ji k jízďárenským účelům užíval J. S., jež žalovaný podle vlastního tvrzení svým jménem kryl. Dále jest též zjištěno, že mezi spornými stranami nedošlo k ujednání nové smlouvy pro rok 1926. Pokud dovolatel o poslednější okolnosti hledí dovoditi opak z dopisů z 15. a 18. ledna 1926, pomíjeje při tom svědecké výpovědi, brojí tím způsobem v dovolacím řízení nepřipustným proti tomu, jak soudové nižších stolic hodnotili výsledky provedených důkazů; proto nelze k těmto jeho vývodům přihlížeti. Otázka pak, jak v roce 1926 bude jízďárna provozována, jest pro tento spor nerozhodna, když dovolatel v prvé stolici ani netvrdil, že by byla již někomu zadána za podmínek, kterým se i on podroboval.

Jest tedy žalovaný bez ohledu na to, zda jde či nejde o objekt, na nějž se vztahují předpisy zákona o ochraně nájemníků, podle § 1109 obč. zákona povinen jízďárnu žalobci vrátiti a stačí pouze ještě podotknouti, že z pouhé okolnosti žalovaným tvrzené, že v roce 1925 nestaral se o plnění smlouvy a že jízďárenskou živnost provozoval J. S., jež on jen prý svým jménem kryl, neplyne ještě nemožnost plniti to, co jest předmětem této žaloby. Nemohlo býti proto dovolání vyhověno.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 3. července 1926 č. j. Rv I 976/26.

Dr. Meier.

Které věci jsou vyloučeny z exekuce u stavitele (§ 251 čís. 5. ex. ř.)? Pro otázku tu je sice zpravidla rozhodna doba výkonu exekučního zájmu, nesmějí mu však býti odnímány věci, jichž potřebuje k výkonu povolání, jen proto, že z nahodilých důvodů přechodně není s to, by své povolání vykonával. Provozuje-li